

Sygn. akt VIII Cz 318 /13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VIII Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SO Włodzimierz Jasiński (spr.)

Sędziowie : SO Jadwiga Siedlaczek , SO Małgorzata Kończal

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2013 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku (...) **Bank S.A. w W.**

przeciwko dłużnikowi J. G. prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu Macieja Przybylskiego pod sygnaturą Km 134/12 na skutek skargi dłużnika na czynność tego komornika polegającą na przekazaniu sprawy Km 134/12 innemu komornikowi działającemu przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu – Alicji Sokołowskiej

na skutek zażalenia dłużnika

od postanowienia **Sądu Rejonowego w Grudziądzu**

z dnia **31 stycznia 2013 roku**

w przedmiocie odrzucenia zażalenia dłużnika z dnia 8 listopada 2012 roku na postanowienie z dnia 28 września 2012 roku

sygn. akt **I.Co 2159/12**

p o s t a n a w i a : oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 31 stycznia 2013 Sąd Rejonowy w Grudziądzu oddalił wniosek dłużnika o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie z dnia 28 września 2012 roku (pkt 1) oraz w konsekwencji tej decyzji odrzucił zażalenie dłużnika z dnia 8 listopada 2012 roku na postanowienie z dnia 28 września 2012 roku jako spóźnione.

Sąd Rejonowy ustalił ,że postanowienie z dnia 28 września 2012 roku zostało doręczone dłużnikowi w dniu 22 października 2012 roku. W dniu 8 listopada pełnomocnik dłużnika wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia. Wezwany do uzupełnienia braków formalnych tego wniosku wskazał ,że do uchybienia terminu doszło nie z jego winy , gdyż w tym czasie wykonywał obowiązku służbowe poza kancelarią , zaś ewentualna pomoc osoby współpracującej z kancelarią poprzez ustanowienie jej jako pełnomocnika substytucyjnego była niemożliwa z uwagi na przebywanie tej osoby na urlopie wypoczynkowym.

Nie uwzględniając usprawiedliwienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia Sąd pierwszej instancji odwołując się do poglądów judykatury podniósł , iż obowiązkiem profesjonalnego pełnomocnika jest przedsięwzięcie takich czynności , które pozwoliłyby mu zachować staranność i troskliwość oraz szczególna ostrożność

przy wykonywaniu swoich obowiązków zawodowych . Takiego jednak zachowania nie dostrzegł Sąd Rejonowy w przypadku oceny działania pełnomocnika dłużnika i dlatego nie uwzględnił wniosku o przywrócenie terminu i w konsekwencji odrzucił zażalenie jako spóźnione.

Niejako w drugiej kolejności Sąd Rejonowy zauważył , iż w świetle obowiązującego prawa wniesienie zażalenia na decyzje sądu będącą wynikiem skargi na czynność komornika było niedopuszczalne z uwagi na przedmiot rozstrzygnięcia sądu w stosunku do którego ustawa nie przewiduje wniesienia zaskarżenia w enumeratywnym wyliczeniu tego przypadku , a ponadto decyzja sądu nie kończyła postępowania w sprawie bowiem dotyczyła kwestii incydentalnej (ustalenia , który z komorników ma prowadzić postępowanie egzekucyjne) .

W zażaleniu pełnomocnik dłużnika nie zgadzając się z argumentacją Sądu Rejonowego wskazał , iż dochował on staranności ogólnie wymaganej jednak okoliczności występujące w sprawie nie pozwoliły mu na zachowanie terminu do wniesienia zażalenia.

Sąd okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Podnoszone w zażaleniu argumenty dotyczące spełnienia przesłanek uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia środka zaskarżenia w istocie w ocenie Sądu Okręgowego na gruncie rozpoznawanej sprawy nie miały żadnego wpływu dla jej rozstrzygnięcia podobnie jak i wcześniej przeprowadzone przez Sąd Rejonowy rozważania w tej kwestii znajdujące swoje odzwierciedlenie w sporządzonym pisemnym uzasadnieniu, a dotyczące generalnie winy pełnomocnika dłużnika przejawiającej się na zaniedbaniu niedochowania terminu do wniesienia zażalenia.

Punktem wyjścia uzasadniającym powyższe stwierdzenie jest trafnie dostrzeżony w drugiej kolejności przez Sąd pierwszej instancji fakt , iż od postanowienia z dnia 28 września 2012 roku , które zamierzał zaskarżyć pełnomocnik dłużnika nie przysługiwał żaden prawny środek zaskarżenia (zażalenie). Jak bowiem trafnie skonstatował to Sąd Rejonowy powyższe postanowienie dotyczyło bowiem kwestii incydentalnej będącej przedmiotem skargi na czynność komornika i ostatecznie przesądzające który z komorników będzie właściwy do prowadzenia egzekucji z majątku dłużnika. Również w tej sytuacji trafnie ocenił Sąd Rejonowy , iż wydane przez niego postanowienie z dnia 28 września 2012 roku oddalające skargę na czynność komornika nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie egzekucyjnej (art. 394 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) , a także nie zostało wymienione enumeratywnie w kodeksie postępowania cywilnego jako podlegające zaskarżeniu z mocy szczególnego przepisu tej ustawy (767⁴ k.p.c.) .

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanego zażalenia należało zdaniem Sądu Okręgowego ocenić , iż niedopuszczalne jest co do zasady złożenie wniosku o przywrócenie terminu do wykonania czynności procesowej (wniesienia zażalenia) , która z mocy prawa jest również niedopuszczalna .

Konsekwencją formalną powyższej konstatacji powinno być odrzucenie przez Sąd Rejonowy wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia z przyczyn formalnych (art. 171 k.p.c.) , a nie jego oddalenie z przyczyn materialnych (art. 168 § 1 k.p.c.) oraz odrzucenie zażalenia jako niedopuszczalnego , a nie jako złożonego po terminie (art. 370 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c.) , chociaż w tym ostatnim przypadku nie miało to wpływu na samą treść zaskarżonego orzeczenia.

Już tylko na marginesie powyższych rozważań należałoby w ocenie Sądu Okręgowego zauważyć , iż gdyby nawet ocenić inaczej zaskarżone postanowienie z dnia 28 września 2012 roku i uznać , że jest ono zaskarżalne , to i tak w świetle art. 168 § 2 k.p.c. przywrócenie terminu do jego zaskarżenia byłoby niedopuszczalne bowiem jego ewentualne uchybienie nie pociągałoby za sobą ujemny skutków procesowych dla strony.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił jak na wstępie.